

AYDIN KİTLEMİZ VAR MI?

Geçmiş yıllarla kıyaslandığı zaman pek çok alanda gözle görülür ilerlemeler kaydettiğimiz açıktır. Lakin ülkemiz aydınlanma birikimleri oluşturmada açısından eskiye nazaran sıkıntıların olduğu açıktır. Zihni oluşumlarımızı dikkate aldığımızda öyledir diyebiliriz. Fikri hayatımızın üç ana akım olan Türkçülük, İslamcılık ve Batıcılık akımları için çırpınışlarımız esasında ülkemizin (Osmanlı) içinde bulunduğu bunalımlardan çıkış için düşündüğümüz yöntemlerdi. Ama öyle kalmadılar. Zamanla bu düşünceler ve bu düşüncelerden üretilmiş çeşitli alt görüşler ülkemizden ve milletimizden daha önemli hale geldiler. Düşüncelerimiz vazgeçilmez tabularımız halini aldı. Oysa ülkemizin kurtuluşu için geliştirmiştiğimiz tüm bunları. Unuttuk. Araçlar amacın yerine geçti. Kutuplaşmalar ve kavgalar doğurdu.

Milliyetçilerimiz, İslamcılarımız, Sosyalistlerimiz, Komünistlerimiz, Atatürkçülerimiz eskiye nazaran daha dar kafalı hale gelmişlerdir. Zihni gelişmelerimiz çağa yani zamana direnecek düzeye taşıyamadığımız gibi geçmişe göre daha sığ ve daha yavan kaldılar.

Hangi düşünce katmanından olursa olsun her kitle kendine yabancılaşmakta. Bu yabancılaşmanın daha kötü olanı asla yeni oluşumlara işaret etmiyor olması. Toplumsal bozulmaya daha da vahimi kokuşmaya zemin hazırlıyor. Düşünce üretmenin amaçları kaybedilerek insanımız neredeyse düşüncelere tutsak hale getirilmiş durumda. Vahim olan bu: Ruhumuzu kaybediyoruz.

Makarnadan mantı lezzeti çıkarmaya çalışan aşçılar kadar çaresiz aydın kitlemiz var. Sahiden aydın kitlemiz var mı? Mesele tuz, su, sosla halledilecek kadar basit değil. Bunu kavrayamıyoruz. İtalyan peynirinden Ezine lezzeti beklentisi içerisindeyiz. Norveç'te Akdeniz havası solumayı düşünüyoruz.

Gerçeklikten bu denli ürkmemizin nedeni nedir? Düşünmüyoruz. Batı disiplini derken en batıcımız ile en Müslümanımız bile pavyon ahlakını anladı. Neden?

İşçinin güvence primini tam yatırmayan, hakkını tam vermeyen toplumun yalnızca bir kesimi değil ki; tamam. Her kesimden aynı fikirde olduğumuz tek konu işçimizin hakkını çalma konusunda aynı fikirde olmamız. Bu konuda görüş ayrılıklarımız için yok düşündük mü? En varlığımız bile merhametten yoksun kaldı. Neden?

Kendimize karşı yeterince dürüst ve adil değiliz de ondan. Kendine karşı dürüst ve adil olmayanlar başkalarına da adil olamazlar. Kendimizle ilgili yaptığımız her tanım asla gerçeği yansıtmıyor. Bunu ne zaman fark edeceğiz Allah aşkına? Hangi düşünceye ait olursa olsun bütün toplum bireyleri H. Rahmi'nin Avnüssâlah'ı olmaktan öteye gidememiştir.

Her dergi her yayın organı diğerine redde yönelik çaba dışından bir arayış içinde mi bakın lütfen. Rekabeti bile iyilikte yarıştan çıkarıp kendi kötülüklerimizi gizleme üzerine inşa ettik. En geleneksel olan cemaatler bile meseleye böyle bakıyor. Taraftar toplama derdinden ne zaman çıkarız bilmiyorum. Çıkar mıyız?

Bütün bu olumsuzlukların içinde olmamak için var olan a-kalemler yalnızca kendini ve çevresini aydınlatan cılız bir kandil olmak için çıkıyor. Aydınlıkta iyi okumalar diliyoruz.

- Zehra Meral KONŞUK İVECAN
“İsim Yapmalı Geç Olmadan”
- Canan-ı NİSAN
“Kadın Kahve Karşısında”
- Seçil Aksaraylı ÖZDİN
“Kırılğanlık”
- Melis UĞURLU
“Şiirler”,
“Kurultay ve Yazmak Büyüsü”
- Burhan KALE
“Hüzne Aşına”
- Furkan Özcan
“Celse”
- Fatma DAĞLI
“Aksi Orhan”
- Nursel KEÇE
“Ay’ı Arayan Adam”
- Kübra KIZILTOPRAK
“Yıllar Geçiyor Değişmiyorsun”
- Esra ERDOĞDU
“Nakarat”
- Yeliz GÖZ
“Güneş’in Köyü”
- Gülhanım Ebru BULKURCU
“Ablam”
- Funda KARA
“Sel”
- Pınar ALKIŞ
“Çayda Yalnızlık”
- İbrahim SAVAR
“Cesaret”
- Kurtuluş ÇELEBİ
“Gülücük”
“Hasta”

İSİM YAPMALI GEÇ OLMADAN

Zehra Meral KONŞUK İVECAN

Vasat olmamalı insan, vasat olmamalı hiçbir şey! Vasat olan sıradandır ve sıradan olan çok az şey insan hafızasında yer edinebilir.

Daima ilkler hatırlanır ya da sonuncular ama ortada olanlar kimsenin aklına gelmez. O yüzden ortada kalmamalı insan. Ortada kalmanın zararlarını, etrafında onlarca örnekle keşfedebilmeli.

Ortada kalan kardeşler bile çok zikredilmez. Ya en küçük vurgulanır ya da en büyük. Biri ilk göz ağrısıdır diğeri son beşik. Ortada olan sıfatlandırılmamıştır bile. Sıfatsız yalın isimden ibarettir. Sıradan sadece onu çağırarak istediklerinde tanımlayabilecekleri bir isim olsun dıyedir sanki.

Evliyanın bile tavsiyesidir “Ya ol ya öl Araf’ta kalma”. İşte bu kadar önemli bir mevzudur Araf’ta kalmak yani ortada olmak. Hiçbir yere ve hiçbir şeye ait hissetmeme duygusu. Ne acı ne yıpratıcıdır bu duygu. Kabul ve takdir görmek için özel bir çaba sarf etmek istersiniz. Bu sizin yegâne varoluş ödevinizmiş gibi bir duyguyla hafıza tazeletmeye çalışırsınız davranışlarınızla. İsminize sıfat kazanabilmek için insanların aklına kazınabilmek için ekstra bir çabaya mecbursunuzdur bir anlamda. Çünkü insanoğlu, yaşadığı süreç boyunca, bu dünyadan geçip gittiğinde dahi, daima ismiyle gönüllerde yaşamaya devam etme sevdasıdır. İlkler ve sonlar yani ortada kalmayanlar bunu yorulmadan elde ederler. Diğerleri mecburi bir çabanın içerisine girmelidir. Ortada kalakalma hissi bir yere ait olmama hissi insanı ya sürekli bir mutsuzluğa ya da bu karmaşık yapıdan bir an evvel kurtulma dürtüsüne sevk eder. Ortada kalınmayacağını onlar da bilir. Kaderleri onlara böyle bir sınav takdir etmiştir. İmtihanları böyleyse ya sınavda bildikleri her şeyi yapıp kazananlardan olmalı ya da kadere isyanlarla kaybedenler kulübüne üye olmalıdırlar.

Çok zaman labirentteki bir farenin hissettiği duyguyu paylaşıyor olduğunuzu düşlersiniz. Bir parça peynir için yapmayacağınız şaklabanlık olamayacak mı gerçekten? Siz hep bu muydunuz yoksa şartlar sizi bu olmaya mı zorladı? Sorular ve sürekli sorgulamalarla geçer ömrünüz. Artıları eksileri toplayıp eksileri artı

yapmaya çalışma başarma ve hep başarma.

“UNUTULMA” korkusu ne kadar da meşgul eder insanoğlunu. Uykuları kaçırır aklı da beraberinde götürür. Ne kadar gariptir oysa: “Öldükten sonra anılsak ne anılmasak ne?” diyememek. Bana kalırsa, ölümden sonra hayat olduğu gerçeği ruhumuza nakşedilmiş. Ruhların ölmeyeceğine inanmasak, bizden sonra bizi anıp anmayacaklarını, bu dünya üzerinde bir isimlik yer edinmiş miyiz edinmemiş miyiz merak etmeyeceğimize inansak, asla böyle yorucu bir çabanın içine girmezdik diye düşünüyorum. O inançtan bazılarımız -istesek de- kurtulamıyoruz sanki.

Araf’ta kalmama ve hatırlanma çabalarımız karakterimizi şekillendiren, bize insan olduğumuzu hatırlatan eylemlerden birisidir aslında. İdrak gücüyle hareket etme kabiliyeti verilen insanoğlu diğer hiçbir canlının yapamayacağı şeyi yapıp adının anılması için uğraşır.

Yoksa Veysel’e:

“Ben giderim adım kalır

Dostlar beni hatırlasın

Düğün olur bayram gelir

Dostlar beni hatırlasın. „ dedirten duygu başka ne olabilir.

Ortalama bir insanı, -varsa- çevresi hatırlayacak veya takdir edecekken bir şeyleri başarmış, ismini duyurmuş birini birçokları hatırlayacaktır. Kişilere eserler verdiren ve çağlar sonra bile konuşulmasını arzulayan bu çok güçlü duygu.

Reklam sektörü yapılan reklamlardaki hedefleriyle hayatımızdaki yegâne arzuyu özetliyor sanki:

Ya çok kötü bir reklam yap ya da çok iyi bir reklam ama asla vasat bir reklam yapma! Çünkü vasat olan hiçbir şey hatırlanmaz!

Tabi kötü şeyler yapıp kirli bir şöret edinerek yıllar ve yıllar boyu Hitler gibi Caligula gibi Stalin gibi tüm dünyadaki insanların nefret ve küfürle mi sizi anmasını istersiniz yoksa “Bu dünyadan falanca geçti ne güzel bir insandı ya” diyerek hasret ve özlemle mi anılmak istersiniz? Karar elbette ki sizlerin!

KADIN KAHVE KARŞISINDA

Canan-ı NİSAN

İşte o an başlıyor aşkımız. Toz haline gelince muhteşem kokumu içine çektiğin, seni cezbediyorum kendinden geçiyorsun. Tadım, lezzetim paha biçilemez. Tattıkça vazgeçilmez bir hal alıyorum. Köpüğümün dudağına dokunması ile o buluşma gerçekleşiyor. Damakta hissedildiğim an işte bu diyebileceğin lezzet çıkıyor karşına, bırakamıyorsun. Yumuşak bir dokunuş hissetmek için tatlar ekliyorsun içime. Bazen de sade acı içini yakmasını tercih ediyorsun.

Bekliyorum tadıma ulaşılmasını ürkek bakışlar altında. Beni ona sunacak renkli veya sade bir fincan içinde. Konduğum fincanın şeklini alıyor aşk-ı kahve sunumunda çıkıyorum karşına. Benden etkilenmemen mümkün değil. Bu aşkı yaşamak hissetmek istiyoruz o an.

Onun ürkekliği bana karşı değil yaşadıklarınaydı. Yıllarca yaptıkları ile yargılanıp hor görülmüştü kadın. Yıpranmış hırpalanmıştı acımasızca. Alınmıştı elinden sevdikleri sevecekleri uzaktı hasret doluydu. Bekliyordu o anı o günü.

Kahve çekirdek olarak hiçbir şey ifade etmezken kadın çekirdek edasında dimdik ayakta durmalıydı. Güçlü olmalıydı kadın. Fakat toz haline gelen kahvenin vazgeçilmezliği, kadının ezilip hor görülmesi ile onun varlığını yok etmekteydi.

Yudumlamaktan o tadı bırakamamaktan korkuyordu sahiplenmek ya da yoldaş olarak seçmek istemiyordu. Bağlanmak çaresizliğine çözüm değil acı verecekti. Ama ihtiyacı vardı yaşadıklarını unutturacak tatlı güzel anlara. İstiyordu onu tatmak koklamak ama korkusu engel oluyordu bu aşkı yaşamasına. Nasıl korkmasın ki kadın biliyordu acı ve ıstırapın ne demek olduğunu.

Sıcaklığımla içini yakarken ağzında dağılan o güzel tatların onu tatlı güzel hayallere daldırmasını, her yudumda kokumu içine çekmesini yavaş yavaş rahatlatmasını istiyorum.

Ürkekti kadın beni koklarken kendisine sunulan fincanı tutmaya dokunmaya çalışırken. Bilmiyor güzellikleri eşsiz tatları. Bana alışmak onu korkutuyor. Bağlansın istiyorum beni bırakmasın.

Kadın yaşadıklarıyla şekil alır bir yol çizer kendine. Güzel bakan gözler, onu incitmeyen onu hasretle bekleyen duygu dolu gönüller yeniden yaratır. Lakin incindi mi kurtarılamaz, kimse yaklaşılamaz, dokunamaz kadına. Kadın ürkekliği kadar da cesurdur. Cesareti ölçülemez. İstedikini yapar, alır ve kazanır. Kadın güçlüdür ayakta durur. Aşk-ı kahveyi yaşamak tatmak istemektedir.

Kadın aşkı başlatır tıpkı sevgiliye özlem sevgiliye hasret sevgiliden uzak kalmışçasına. Sevilmenin sevmenin tadını kahvenin tadında bulmak ister gibi. Doyamamış, sevgiye aşka aç olan kadın kahveyi sevgiliyle hasret giderir gibi yudumlar. Fincanı her tutuşunda sevgilinin kollarına bırakıncasına onunla dans edercesine fincana sıkıca sarılır.

Kahve kadının aşkını kabul etmiş kendini onun dudaklarına sunarken o eşsiz lezzetiyle aşkına karşılık verir.

KIRILGANLIK

Bir ara hüznün dokundu yüzüne
Beyaz ince çizgiler işleyerek
Gözleri yorgun uzak
Kalabalıklar içinde yalnız

Gözler...
Bir liman buğusu
Düşen inciler
Dalgalı deniz

Yüzünde gizlemekte
Hüzünlerini
Yürümekte kırılana
Dar sokaklar

Kayboluyor uzaklar...

Seçil Aksaraylı ÖZDİN

Şiir 10 /

İçimi yırtıyorum kuşlar saçılıyor dört bir yana
 Hepsi hasta hepsi yorgun
 Ben yorgun gövdem yorgun
 Kuşlarım ölecek anne
 Kuşlarım ölürse ben de ölürüm
 Avucumda göğü yutan insanlar
 Hipnoz olmuşlar, duygusuzlar
 Kuşlarım hala inanıyor
 Onların ağladığını görmek istemem anne
 Sabahları hediye diye saçlarıma çiçek bırakırlar
 Onları üzmem anne
 Anla beni onlarla göç etmem gerek
 Onlara yuva bulmam, yardım etmem gerek
 Her sabah yavrularının ağzına sevgi bırakırlar
 Kanatlarınca aşk taşırlar, kanatlarınca umut...
 Acıyan geçmişime konarlar
 Ah! Bilsen ne tatlılar anne.

Şiir 11 /

Bir büyü var sende
 Gözlerin tarifsiz bir ülke
 Tüm sıcak iklimleri ateşinde besliyor gibisin
 Elbet içimde gezecek güzel ellerin
 Bütün olana değin sarılacağız
 Bütün olana değin, bütün olana değin
 Sıcaksın senin derinliğin bunda
 Senin arzun bende
 Biliyorum arka odaların var
 Biliyorum gizlin saklın var
 Biliyorum yangının var
 Bizi kül edene değin alev alacak büyük yangınların
 var.

Melis UĞURLU

Hüzne Aşına...

Gece ayrı lisandır,
 Yıldızlar kırpar gözlerini,
 Bir perdedir şehir ki açılır,
 Sabah sarar ağaçları,
 Rüzgârın dilinden anlar şair,
 Erciyes dolar gözlerine ağlamaklı,
 Çocuklar gibi sevinir hüzne aşına olduğuna,
 Tutuşur bahçeler bağlar,
 Vitrinler besler açlığı,
 Feleğin çemberini akrep,
 Meydanı sarar yankı,
 Gözlerini kısıp bakar bir ceylan,
 Sedef parçasıdır yalnızlık,

Ayrık durur leylaklı sokaklar,
 Gün kutsar zülüflerini,
 Akşam aydınlanır mahyalarda,
 Dilinde türkü türküdür sokaklar,
 Kanadı yaralıdır kuşların,

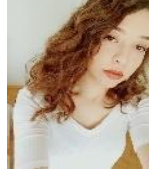
Kapanır gökyüzü kül perde bulutlarla,
 Yağmuru beklerken de güzeldir seni düşünmek...
 Çıkmayan düşlerle iliklenir düğmeler,
 Gece öyküsünü anlatır mehtaba,
 Hasret saçlarına konan kuşlardandır,
 Bulutlar en suskun halidir yıldızların,

Ay ezelden saklananlardandır,
 Yakınlıktır gece sessiz dervişlerin dilinde,
 Gözyaşına karışır kelimeler,
 Gölgele aşikâr bahçelerde,
 Ellerin ısır göğsünde,
 Yaslanır akşama yalnızlık,

Gecenin koynundadır kırk yıl...
 Perdeler küskündür rüzgâra,
 İncedir gül dalı,
 Yol seslenir arada...

Burhan KALE

Kurultay ve Yazmak Büyüsü

MELİS UĞURLU

Türkiye Yazarlar Birliğinin düzenlediği Yalova'da gerçekleşen 3.Genç Yazarlar Kurultayına, TYB Kayseri Şubesi adına, A Kalemler dergisinin çiçeği burnunda şairi olarak katılma fırsatı buldum. Benim gibi yazmak büyüsüne kendini kaptırmış, gözleri parlayan genç arkadaşlar ile bir arada bulunabilmek içimde kalemime daha sıkı sarılma isteği uyandırdı. Birbirimizle sanata dair görüşlerimizi, sevdiğimiz yazarları, kendi yazdıklarımızı paylaştık. Aynı zamanda yazmanın getirdiği sorumlulukları ve çektiğimiz sıkıntıları da ele aldık. Dijital ortamdaki kelime bataklığının içinden sıyrılmaya çalışan kalemler olarak bu konu hakkındaki görüşlerimizi kurultay teması etrafında irdeledik. Her birimiz kendi görüşlerini aktarırken yazma serüvenine nasıl başladığından da bahsetti. Tüm bunları dinlerken edebiyatın hayatımızda nasıl bir yeri olduğunun daha fazla farkına vardım. Hepimiz var olmak ya da var olabildiğimizi hissetmek için yazıyorduk aslında. Yazmak demek benim de bir fikrim var, duygularım var demenin en nadide yöntemi değil miydi? Kimimiz için sanat, dinlenmek için bir durak; kimimiz için şifa hatta içimize açılan bir yolculuktu. En önemlisi yazmaya yönelik dertlerimiz ortaktı. Hepimiz bulduğumuz her fırsatta sannattan konuştuk. Farklı görüşlerin, farklı kalemlerin tıpkı gökkuşağının içindeki renklerin zıtlıklarıyla muazzam bir ahenk yaratışı gibiydi varlıklarımız. Farklılıklarımızla birbirimizi besledik aslında. Ben okumam gereken çok farklı isimler öğrendim onlar da belki benden bir şeyler öğrendiler. Ne de olsa insan insanın yeri geldi mi ilhamıdır.

Çok değerli yazarlarımızdan, dijital dünyada bir sanatçı olarak tutunabilmenin zorluklarını dinledik, onlardan oldukça faydalı tavsiyeler aldık. Kendi yazın hayatlarıyla ilgili bilgiler edindik. Önce bol bol okuyarak kendimizi eğitmenin önemini sonra

zaten kendi üslubumuzun bize göz kırpacağını öğrendik. Değerli yazarlarımızdan Necip Tosun, yazdıklarımızı düşüncelerimizle temellendirmemiz gerektiğini vurguladı. Bu edebiyat yolculuğunda elbette sıkıntılar çekeceğimizi ancak yazma serüveninin bir ısrar işi olduğunu istikrarlı olmamız gerektiğini bize en güzel şekilde anlattı.

Konuşma yapan tüm yazarlarımız kendi tecrübelerinden edindikleriyle dijital dünyanın tehlikeleri hakkında -hayatlarından yola çıkarak- bizi aydınlatırlar.

Ancak sonuç itibarıyla dijitalleşmenin olumlu getirilerinin de olduğuna bu ortamı tamamen reddetmenin hiçbir faydası olmayacağına yine hep beraber kanaat getirdik.

Kendi adıma kurultayda birçok şey öğrendim, güzel arkadaşlıklar kurdum ve en önemlisi kafamdaki fikirleri bavuluma yerleştirip yeni yazılara misafir olmak için yollara düştüm.

Bize bu fırsatı sağlayan herkese buradan teşekkürlerimi sunuyorum.

3. CELSE

Dokunma
Yalnızım
Sorma
Döküldü yapraklar
Bir kahraman değil
Bir katildir
Bu bende susanlar!

FURKAN ÖZCAN

AKSİ ORHAN

Fatma DAĞLI

Arabadan çıkmak için toz bulutunun çekilmesini bekliyorum. Kapıyı açıp yavaşça iniyorum. Her ne kadar ince topuklarımın yıpranacağından tedirgin olsam da toprak zeminin değişmeden kalmış olmasından son derece hoşnut olduğumun farkındayım. Çünkü ayaklarımı ne zaman yere bas-sam kendimi çocukluğumun tam ortasında buluyorum. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Gözlerimi karşımda yükselen devasa duvara dikiyorum. Her zaman olduğu gibi koca gövdesinden geçmişin sayfalarının açılmasını, taşların yerinden oynamasını ve sihirli kapının belirmesini bekliyorum.

“Haydi, anne. Gidelim artık.”

Dudaklarıma yerleşen ümitvâr gülümseme çocukların sabırsız mızmızlanmalarıyla kaybolu-veriyor.

“Siz çıkın, birazdan geliyorum.”

Merdivenlerden gelen ayak sesleri yavaş yavaş kayboluyor. Kendimle baş başa kaldığımda yeniden duvara odaklanıyorum. İşte, sonunda oluyor. Sihirli kanatlar nazlı nazlı açılmaya başlıyor. Her an kapanabileceği endişesiyle ayakkabılarımı alelacele çıkarıyor ve yalınayak kapının ötesine atlıyorum.

“Cuppppp...” Şaşkın şaşkın yüzüme sıçrayan su damlalarını siliyorum avuçlarımla.

“Aaaa, yaşasın arka su gelmiş!” Sayısız kez zıplıyorum ve ıslak serinliğin tadını çıkarıyorum. Uzaktan annemin sesi geliyor:

“Üşüteceksin, çık artık sudan!”

Gönülsüz gönülsüz kenara çekiliyor ve bir kütük bulup üstüne oturuyorum. Çamur olmasına aldırmadan ıslak ayaklarımı kuma gömüyorum. Toprağın sıcaklığı parmak uçlarımdan bacaklarıma yayılıyor. Gerçekten üşümüşüm. İliklerime kadar ısınıyorum.

Hemen bitişiğimizdeki yılanlı bahçeden sesler geliyor. Arkadaşlarım toplanmış, hem konuşuyor hem gülüşüyorlar. Koşarak yanlarına gidiyorum. Burası alçak duvarlarla çevrili, yemyeşil otların ve çeşit çeşit ağaçların olduğu terkedilmiş bir bahçe. İçinde çatısı çökmüş bir virane var. Çocuk-

lar korksun da uzak dursunlar diye olacak büyükler bu evi yılanların yıktığını söylerler. Biz de harabeye yaklaşmamaya özen göstererek oyunlar kurarız burada. Ettoprağından çanaklar, tabaklar yaparız mesela. Ya da papatyalardan taç öreriş saçlarımızı. Evcilik oynarız zaman zaman. Kayalardaki yosunlardan avuçlarımıza kına yakarız bazen. Nasıl mı? Özellikle beyaz olanları seçeriz, üzerini biraz suyla ıslatır, sonra küçük bir taşla iyice ovarız. (Su bulamayınca gizlice tükürdüğümüzde olur laf aramızda☺). O arada yeşilimsi ve kıvamlı bir sıvı oluşur. İşte kınamız hazır...

Nal seslerini duyuyor musunuz? Dedem geliyor olmalı. Arkadaşlarımı yılanlı bahçede bırakıp duvardan atlayarak dedemin yolunu kesiyorum. Çipil çipil yüzüne bakıyorum. Bir şey söylemiyorum ama o anlıyor. Eşekten iniyor ve beni bindiriyor. Ağzım kulaklarımda *hayata* giriyoruz. Kısa yolculuğumuz ahırın önünde son buluyor. Beni kucağına alarak indiriyor.

“Yarın düven sürmeye gideceğiz. Orada bol bol binersin” diyor asılan yüzümü okşayarak. Orhan’la göz göze geliyoruz. Onaylar gibi kafasını sallıyor, kulaklarını oynatıyor. Onu çok sevdiğimden olacak, eşeğimize Yeşilçam filmlerinden duyduğum en iyi, en karizmatik erkek adını verdim. “Orhan!”

Dedem önce heybesini, sonra kürtününü alıyor sırtından. Orhan şöyle bir silkeleniyor. Yorulmuş olmalı. Kendiliğinden ahıra giriyor. Ben de peşinden tabii ki. Gözüm folluğa takılıyor. İri bir inci tanesi gibi parıldayan yumurtayı görünce yüreğim şenleniyor. Bulduğum hazineyi iftiharla babaanne götürüyorum. Yumurtaları beyaz kapaklı bir çinkonun içinde, samanların arasında sakladığını biliyorum. Eee, benden kaçır mı hiç? Dedem dağ mantarı bulmuş. Heybesinden çıkarıp babaanne uzatıyor. Yumurta bu sefer çinko kaba girmek yerine tavada mantarla buluşuyor. Mis gibi kokular savruluyor mutfaktan. Az sonra kayısı ağacının altında yer sofrasında toplanıyoruz. Bir, iki lokma derken sıyrırıyoruz tavanın dibini, tadı damağımızda kalıyor tabii ki. Dedem siyah çizgili acı biber-

lerinden ısıyor iştahla. Hayran hayran izliyorum onu. Nasıl yutabiliyor acaba? Bostan karpuzları sofradaki yerini alıyor. En küçük olanı önüme çekiyorum hemen. Cebinden çıkardığı kemik saplı çakısıyla karpuzun baş tarafını kesiyor dedem. Elime bir kaşık alıyorum ve oyarak yemeğe başlıyorum. İşlem tamam. Sonra kasketinden çuvaldızını çıkarıyor ve karpuz kabuğunda karşılıklı iki delik açarak bana uzatıyor. Deliklerden direzin ipini geçirmem hayli vakit alıyor. Hhhh, işte oldu sonunda! Yeni çantamı gururla takıyorum omzuma ve bahçemizde küçük bir gezintiye çıkıyorum. Canımın istediği meyvelerden topluyor ve içine dolduruyorum. Derken güneş dağların ardına gizleniyor, hava kararıyor. Akşam yemeğinden sonra minderlerin üzerinde sızıp kalıyorum.

Bugünlerde Orhan'a bir haller oldu. İyiden iyiye aksileşti. Ne zaman yanına yaklaşısam huysuzlanıyor. Özellikle de yularının bağlı olmadığı zamanlarda. Ama şansımı bir kez daha deneyeceğim. Şu an enli getnede yayılıyor. Yavaş yavaş yanına yaklaşıyorum. Sakin görünüyor. Hem git hem gitme der gibi uzun uzun bakıyor yüzüme. Kim bilir belki Orhan da zaman zaman kendisiyle baş başa kalmak istiyordur, ne dersiniz? Israrcılığım kızmış olacak ki kulaklarını yanaklarına yapıştırıyor. Çok komik görünüyor. Kıkırdayacak oluyorum ama hevesim kursağımda kalıyor. Birden başını öne eğip üstüme doğru koşturuyor. Feryat figan ardına bile bakmadan nasıl kaçtığımı bilemiyorum. Önümde hızla açılan kapıdan çıktıktan sonra arkamı dönüp etrafı kolaçan ettiğimde sakın sakın otlamaya devam ettiğini görüyorum. Meğer beni uzaklaştırmak için blöf yapmış.

Nefes nefese ama gülümseyen gözlerle:

"Ah, aksi Orhan ah! Yine ödümü patlattın." diye fısıldıyorum.

Eski dostum veda edercesine *uzun kulaklarını son bir kez sallarken* duvarda açılan sihirli kapı kapanıyor ve ben topuklu ayakkabılarımla dışarıda kala kalıyorum.

Şimdi yerinde yeller esen ahıra, üstü betonla örtülmüş su arkına, arabalara yer açılın diye kesilen ağaçların bıraktığı boşluklara buğulu gözlerle bakarken kulaklarımda Barış abinin sesi yankılanıyor:

"Ayrılık geldi başa katlanmak gerek/ Seni çok çok özledim arkadaşım eşşek..."

AY'I ARAYAN ADAM

Ay'ı arayan adam
Küçük köpeklerden evhamlanan...
Kıpır kıpır damarları,
Kıvrılırdı sessiz geceye;
Umursamazdı kalanları ,
Çünkü oydu buranın duyulmayanı.

Güvenemezdi
İçine fısıldardı geceleri, kimsesizdi.
Sokulurken Güneşi
Ay'ı arayan adamın da biterdi işi.
Söndü gölgenin ihtişamı ,
Çıkıyordu bir bir gündüzün sevdalıları...
Umursamazdı bu insanları,
Oydu buranın duyulmayanı.

Ne de olsa bu insanlar
Güzel günleri
Kasımdan alıp marta sorarlar.
Bu insanlar
Işığın gece çalıp
Gündüz ararlar...

Nursel KEÇE

YILLAR GEÇİYOR DEĞİŞMİYORSUN

Kübra KIZILTOPRAK

Geç kaldın sen. Gülüşlerime, benliğime, mutluluğuma geç kaldın. Hayatı yakaladığını düşünürken, kendi içinde mücadeleyken bana geç kaldın. Sende karışmamı, biz olmayı bir olmayı beklerken beni kaybettin sen. Geçip gitti zaman yakaladın mı? Yakalayıp biriktirdiğin şeyler var mı? Güzel anılar hatırına düştüğünde, gözlerini aydınlatan vakitler birikmiş mi heyben-de? Dur ben sana sayayım biriktirdiklerini. Para, daha çok para. Hırs daha çok hırs. Sinir daha çok sinir, her şeye en çok da kendine aslında. Yıkıp yaktığın ben, unuttuğun ailen, varlığından bir haber mutluluğun. Gelecek kaygısı kılıfına soktuğun fikirlerin, eksikliklerin, ne kadar da zarar veriyor görmüyor musun? Senden saklanan yaşlar var belki ama gördüğün yaşların cahili olamazsın ya. Hep daha iyisi derken asıl iyiyi kaçırdığını hala nasıl olur da fark etmezsin? Eldekinin kıymetini anlayın derken insanlık, sen hala daha-sında mısın? Hayatını kolay yaşamak dururken hala zor aşamasında mısın? Tüketiyorsun ömrü, seninle bir olan insanları tüketip yoruyorsun.

Fark etmediğin acıları yaşıyor etrafındakiler. Kendinle meşguliyyetin o kadar çok ki burnunun ucunu göremiyorsun. Sessiz çılgınlarla haykırıranları, yardım bekleyenleri işitmiyorsun. Sizin için diyorsun hep sizin için. Bizim için olanların bize zarar veriyor, üzüyor olmasının neresi bizim için? Tükendiğimiz noktada destek olacak kişi sen değil misin? Düştüğümüzde elimizden tutup bizi kaldıracak olan sen değil misin? Düştüğümüzde düştüğümüze kızan ilk kişi sen oluyorsun. Bırak istemeden ulaşmayı, elimizi attığımızda sana ulaşmayı bile başaramıyoruz ki biz. Her yeni günde yeni işte bir öncekinden daha iyi olacak diye başladığın işlerin sonuçları değişmiyor.

Yıllar geçiyor ömür geçiyor, ben değişiyorum sen değişmiyorsun. Ben büyüyorum sen olduğun yerde sayıyorsun. Değişime kapalı kişiliğin ayrı bir muamma. Muammalarınla yormaya devam ediyorsun. Kapalısın gizlisin saklısın. İçinde büyüttüğün kininde kayboluyorsun. En iyisi olun diye çabalıyorum diyorsun biz adım attığımızda taşı atan, yolumuza engel olan yine sen oluyorsun, seni aşamıyoruz ki biz. Hayat akıyor biz yetişemiyoruz. Kaçıran taraf eksik kalan taraf hep biz oluyoruz.

Başarı olayına farklı pencerelerden bakıyoruz. Başardığımızı senden değil başkalarından görüyoruz biz. Doğru zannettiklerimizi acı ama gerçek şekilde başkalarından öğreniyoruz. Yol gösteren sen olmayacak mıydın? Adımlarımıza eşlik eden sen olmayacak mıydın? Yine mi yanlış öğrendim ben. Bak sensiz eksik kalmışım yine olmamış. Eksik kalan yönlerimi sende tamamlamayı, seninle tamamlamayı bıraktım ben. Artık kendim olup ayağa kalkmalıyım. Destek görmek istemeden kendime ulaşmalıyım ben. Kendime ulaştığım noktada başarılı olacağım. Yara aldığım yerleri başkası değil ben kendim kapatacağım. Siyaha mahkûm bir adam. Beyaz da olan bir kadın. Grisi olmayan hayatın tam da ortası. Siyaha karışan bir yudum beyaz, zifirisinde kaybolur siyahın. Beyaza karışan bir yudum siyahsa, çevirir beyazın hayatını. Buluşmak anlaşmak fedakârlık. Kimin ne kadar kendinden kattığı, ne kadar diğerinin içinde kaybolduğu aşikâr. Beyaz dönüyorsa griye, vazgeçişin başladığı yerde. Siyahın dönüştüğü yerde, zifirinin söz hakkı, kaybolmuştur gride. Yolun başı yok. Yolun sonu yok. Beyazın içindeki leke siyah. Siyahın içinde yok olmaya mahkûm bir leke beyaz. Griler griler hayata yeter mi gerçekten?

GÜNEŞ'İN KÖYÜ

Yeliz GÖZ

Annemden kalan en güzel hatıraydı belki de ismim bana; Güneş...

Ben daha çocuk iken bir hazan vaktinde veda etmiş annem bana. Ölümüne kucak açmış, öyle söyler hep anneannem gözlerinde buluttan düşen yağmur tanesi misali hep ağlamaklı konuşur annem ile ilgili bütün kırık cümlelerini. Annemi hiç tanımadan yolcu etmiştim karanlığa. Henüz anne demeye fırsatım bile olmadan hastalık annemi kendine tutsak etmiş sürüklemişti ölümüne. Hiç tanıyamadığım beyazımı tanımak için baş koydum bu yola. Evet, beyaz! Anneme “beyaz” diye hitap ederek dertleşirdim fotoğraf kareleriyle. En saf, en berrak, yalansız, kirlenmemiş beyaz bir sayfaydı annem benim için.

Bakmayın beyaz diyerek dudaklarımdan dökülen cümleye asıl ismi Melek. Kalbim, ikiye ayrılmış kalbim. Bir yarısı annem ile yaşayamadığım beynimde defalarca yaşadığım hayaller, bir kirpinin yavrusunu pamuğum diye sevişi kadar masum ve derin olan sevgim kalbimin aydınlık kısmına güzellikler sunuyorken geri kalan yarısını ise aniden giden elektrikler gibi yerini karanlığa teslim ediyordu. Babam yüzünden... Babama karşı olan nefretim, kinim, öfkem kuyunun kenarında düşmek üzere olan kanatları kırılmış martının çırpınışları gibi her uçmayı denediğinde daha da dibe batarak karanlığı fazlalaştırıp ışığa hoşça kal diyordu. Kalbimin bütün odalarında güzellik, mutluluk yeşerse kötü mü olurdu? Gençliğim babama nefret dolu, o olabildiğinde büyük yeşilin tonlarının hâkim olduğu kuşların ağaçlarımıza yuva yaptığı ama bizim bir türlü kuramadığımız müstakil bir evde geçmişti. Yasaklar, katı kurallarla kızının hayatına sille vurmaktan vazgeçmeyen masumiyetini, sevgisini ve en kötüsü de kalbini kaybetmiş bir babaydı. Hayatıma dokunduğu her an bütün huysuzluklarına, vücudumda bıraktığı kemer izlerine rağmen inatla, umudumu hiç kaybetmeden, sevgi ile dolu dolu baba demeye

hazırdım oysa hep. Ta ki beyazımın ölümüne sebep olanın o olduğunu öğrenene kadar. Öğrendiğimde günlerce duvarlarını annemi hiç unutturmasın diye beyaza boyadığım, minderden ibaret olan küçük odamdan çıkmamıştım. Gözlerim şişmiş, gözaltlarım morarmış, aşırı halsiz hissediyordum. Benim yasım bu olmamalıydı. İki göz iki çeşme ağlamak, etrafa savaş açarak kelimeleri ağzımdan fırlatmak olmamalıydı. Yüreğimde ki patlak vermiş bu savaşı yenmeliydim. Düşüncelerim beynimi kemirirken babamın bana kazandırdığı sinüzitin ağrısı da çoktan başımı etkisi altına almıştı. Babam... İki insanın birbirine uzak olması için km'lere ihtiyacı yoktur. Sevgiyi, mutluluğu hiç birlikte tatmamış baba –kız arasındaki o mesafeyi düşünüyorum da... İşte en uzak mesafe, bu olsa gerek. Haftanın yedi günü kumar oynar, zil zurna sarhoş gelir ve benden para isterdi. Parayı eline tıklar tıklar saymadığımda ise eşeğin sırtına yüklenmiş onlarca yükün manevi ağırlığı da bana yüklenmiş sırtıma kemerlerle yeni imzalar atardı.

Karın tanelerinin yeryüzüne hâkim olduğu soğukun âdeta cam gibi tenimizi delip geçtiği kış günlerinde sokak sokak ya iş arar ya da bir şeyler satmak için didinir dururdum. Sakarlığım anneme çekmiş olmalı ki ufak bir sakarlık yapıversen babamın gözlerinden çıkan alev topları “babasına çekmez ya hep ana hep ana” diyerek suratıma çarpan kelimelere bırakırdı yerini. Dışarıya oldukça pısırik, sakın hatta ürkek olan babam; kızına ise bir o kadar sert, gaddar ve nankördü. Sevgisi bataklığa batmış kalbini de peşinden alivermişti o bataklık. Bu da benim sınavım olmalıydı. Babasından kalan eksik yanı onun acımasız tavırları ve Beyazını hiç tanımamış Güneş'in sınavı. Hangisi terazinin kefesinde daha hafif kalırdı ki?

Ara sıra annem ile yaşayamadıklarım kalbime bir ok gibi saplansa da sınavımı tam not

geçmeliydim.

21 yaşında kalbimin karanlık kısmını, babamı toprağın ellerine beyazlar içinde bıraktım. Karanlığı beyaz bir örtü ile kapladım. Annemin biriciği anneannemin yanına yerleştim. Beyazımı dinledim ondan. Günlerce, haftalarca, aylarca. Sonunda anneannemden dedemden yadigâr ahşap sandalyeye oturarak “kızım” dedi “ Güneşim, annen sana etrafa ışık saçıp insanları ısıtasın diye Güneş ismini verdi. Annenin senin dışında kalbini hep ısıtan bir yer var ”diyerek duraksadı. Fırladım yerimden tuttum ellerinden “ Neresi ” dedim büyük heyecan kaplar iken kalbimi. “İzmir” diye başladı devamında bütün hayatımı değiştirecek cümleleri kuracağını ben bilmeden. Devam etti. “ İzmir’in Ödemiş ilçesinde Bozdağ diye güzel bir yer var.” deyip sustu.

Koştum odaya aldım valizlerimi tozlanmış gardiobun üstünden. Yerleştirdim her bir kıyafetimizi. Kapının ağzında durmuş öylece beni izliyordu anneannem. Anlamış olmalıydı çoktan ne yapacağımı. Bir anda bembeyaz bulutlarla dans eden mavi gökyüzünün yanında bulduk kendimizi. Uçakta. Sonunda ayaklarım asfalta dokunduğunda tuttuk Bozdağ’ın yolunu. Sıkı sıkı tuttum ellerinden pamuk nenemin. İkimiz de yeşilin bize kucak açışına opera sanatçısının ağzını açışı gibi açmıştık ağızımızı şaşkınlıktan. İnsanlarının kalpleri pamuktan, yüzlerine yerleşmiş gülümseme insanın içini ısıtıyordu. İşte şimdi anladım annemin kalbinin neden başka bir yerde değil de burada ısındığını. Benim yasım bu olmalıydı, annemin ismimi bana veriş nedenini yaşatmak olmalıydı benim yasım. Hayır, hayır! Benim yasım gözyaşlarından, sükût bulmuş bir hayattan ibaret olamazdı.

Daha çok ısıtmaya geldim seni Bozdağ sadece seni ısıtmaya ve ısıtmaya. Güneş’in köyü. Güneş sadece Bozdağ’a aydınlık ve sıcaklık verecekti. Yeşilin de size kucak açtığını unutmadan anneannem ile balkonumuzda çayımızı demlemiş, kucak dolu sevgilerimizi yüklenmiş, Güneş’in köyünden size gönderiyoruz. Daima sevgi ile kalın, sımsıcak kalın ve etrafınızın Güneşi de siz olun...

Nakarat...

Kulağa çarptı karanlığın sesi

Ardından busesi dudağa

Zaman korkaktı

Zaman erkekti

Çeliktendi sessizliği

Kırılmazdı, bükülmezdi

Kendi içinde açardı nefesi

Kâhin de kendi,

Yorum da kendi

Gitmek için bir sebepti

Gecenin ikazıydı

Gölge karyolanın altında,

Gölge bir çerçevenin kenarında

Gölge baş aşağı duvardan duvara

Kâbustu ihtiyarlayan göz kapaklarında

Kolları yorgun taşımaya

Kıyamazdı hani?

Gelincikti başaklar arasında

Git dendi örtülü senaryoya

Uykusuzluğun büyüttüğü,

Uykulara...

Git...

Esra ERDOĞDU

ABLAM

Gülhanım Ebru BULKURCU

Çocuktum! Her şeyi oyun sanan, kafasında kurduğu hayalleriyle yaşamaya çalışan bir çocuk. Annemi neredeyse hiç hatırlamıyorum. Hep dünya telaşıyla, başka uğraşlar peşinde. Beni ablama emanet etmiş, ona güvenmiş. Hayatı gündelik karmaşanın içinde kaybolmuş kadının adı "ANNE".

Ablam evlendiğinde daha on yaşındaydım. Düğün gününe kadar hep çocukça düşünürdüm. Düğünde de öyle oldu. O gün dışarı çıkıp arkadaşlarımla vakit öldürdüm. Bilmiyordum o günün bu kadar çetin olacağını. Ablamın son saatleriymiş. Düğün bitti. Salondan ayrılırken ablamın gelmediğini fark ettim; "Baba, ablam gelmiyor mu?" Dondum bir anda kanım çekildi öyle bir hissettim ki ablamdan kopuşumu... "Biz kendimiz gideceğiz." "O gelmeyecek de ne demek? Artık bizimle olamayacak mı?"

Çıldırarak üzereyim. İçimdeki bütün kayalar paramparça yuvarlandı uçurumlara doğru. Hayal kırıklığı ne demek ilk defa o gün bildim. Bir insan üzüntüden nasıl yıkılır o gün öğrendim. O günkü üzüntüyü hiçbir şeyde bir daha yaşamadım. Arkadaşlarım benimle gülerken dalga geçtiler. "Artık ablan yok. Ağla hadi ağlayabilirsen." Anlamsız, saçma sapan şeyler söylüyorlardı. Hiç aldırış etmiyordum. Ablam gidiyordu. Bir daha gelmeyecek eskisi gibi bana annelik yapamayacak, beni koruyup kollayamayacaktı. Dahası kimse beni onun gibi sevmeyecekti. O an anladım hayatın ne kadar acımasız olduğunu.

Güçlü durmaya çalıştım. Bir anda büyümüşüm. Eve gidene kadar hiç konuşmadım. Ağladım sessizce. Ablam o gün telefonla aradı. Babamın telefonu hani şu içinde yılan oyunları olan tuşlu telefonlardan. Babamın telefonundaki o canavarı yenmeye bayılırdım. Aklım anca bunlara yetiyordu. Eskiden kiminle görüşeceksek ev telefonuyla görüşürdük. Duvarda asılıydı hiç yere düşmezdi şaşırdım. Ablamın telefonunu annem açtı. Direkt beni istedi. Yeşil örtülü masamızın üstüne çıkıp telefonu aldım. Bana boğazıma dağ gibi oturan o soruyu sordu: "Ben gidince ağladın mı?" Ne gerçeği söyleyip onu üzme istedim ne de yalan söyleyebilirdim. Sustum! Susmama kızdı. "Ben sana üzülme ağlama demedim mi de ağladın sen?". Yine çok kötüydüm.

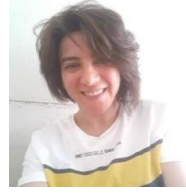
Sesi de kötüydü belli ki o da ağlamıştı. Mutluymuş gibi davranmaya çalışıyordu. O hüzün ve çırpınış dolu saklamaya çalıştığı sesi kulağımdan asla gitmedi. Keşke yalan söyleseydim "Hiç ağlamadım üzülmedim sen yeter ki mutlu ol!" deseysen. O hala içimde bir yerlerde yara olarak kaldı. Ablam gidince sevgim, mutluluğum, oyun arkadaşım hat ta bineğim de, dünyam da beraberinde gitti. Annem gitti... Anne derdim ona "anne". Ne kadar da çok yakıştırdı ona. Peşinden koşardım anne diye "Bana anne deme ben senin annen değilim!" diye isyanlarına rağmen hala 'anne' derdim. Tek bildiğim kelime oydu belki. Belki abla demeyi bilmiyordum, bilmek istemiyordum. Zira diğer ablama da abi derdim. İkisine de ablalık yakışmıyordu biri annem iken diğeri abimdi.

Sırtından inmezdim sımsıkı sarılırdım. Beni ne güzel oynatırdı. Oyuncak bebeğim hiç olmadı. Kasetlerimiz vardı; Ferdi Tayfur mu dersin Mahsun Kırmızıgül mü, Emrah'tan tut Oğuz Yılmaz'a kadar. Onları tek tek arkaya dizerdi. Ben dokunurdum tak tak tak devrilirdi domino taşları gibi. Çok severdim. O benim mutlu olduğumu görünce daha çok mutlu olurdu. Yeniden yeniden defalarca tekrar ederdi ben çok seviyorum mutlu oluyorum diye. Hâlbuki bilmezdi onunla oynadığım için mutlu olduğumu. O var diye o ilgi duyuyor diye kasetlerin ilgimi çektiğini, belki de bu yüzden seviyordum. Ama o bunun farkında değildi. Bilmiyordu çocuktum ya!.. Benim onu anlamadığım gibi...

İstemiyordu... Hüzünlüydü gözleri, mutsuzdu, fark ediyordum fakat farkına varamıyordum. Nasıl bir söz ikilisi oldu bende anlamadım ama öyleydi.. Görüyordum her şeyi fakat hiç anlamıyordum onu. Ne güzel düğün olacak müzikler çalacak evimiz neşeye canlanacak oynayıp eğleneceğiz diyordum. Ablamın gideceği hiç aklımda yok. Çünkü hiç gitmeyecek sanıyordum o beni bırakmaz sanıyordum. Bensiz yapamayacağını biliyordum. Ama gitmeye mecbur bırakıldı. En çok gücüne giden de bu! Hala kızıyorum kendime. Onu neden anlamadım, derdine derman olamadım kendimi hep oyunda buldum diye. Dedim ya çocuktum. Çocuk olmayı ben istemedim ki abla...

SEL

Funda KARA

Bu karaciğer daha fazla taşıyamaz bu vücudu." Dedi doktor.

-Nasıl yani?

-Yani nakil gerekir. En fazla sekiz dokuz ay... Ve sustu!

O an beynimiz durdu. Kelimeler boğazımızda düğümlendi, hiç konuşmadan kalkıp odadan çıktık. Odanın sağında duran sekreterin masasının üzerine iki yüz elli Türk Lirası bırakıp koridorun sonundaki asansöre bindik. Kimse akıl etmedi düğmeye basmayı, donup kalmıştık bu eski binanın beşinci katında. Sonunda ablam gözyaşını silip düğmeye bastı.

Tsunami vurdu sanki suratımıza. Beş kız kardeş, Yirmiyedi Mayıs caddesinde sele kapılıp şehrin dört bir tarafına sürüklendik o gün. Kimimiz Talas'ta kimimiz Sivas caddesinde, kimimiz kırmızı ışıktaki arabanın içinde ağlarken bulduk kendimizi.

Üzerinden saatler geçti. Selin şiddeti azaldı, sular çekildi, paçalarımızı sıvadık, iliklerimize kadar ıslanmıştık. Derin bir nefes aldık, ayaklarımız yere basabiliyordu nihayet. Yürümeye başladık titriyorduk, büyük bir mıknaş vardı ve herkes ona doğru ilerliyordu. Birer demir askerlik kararlı ve emin adımlarla yürüdük hedefe doğru.

Tanrı annemizi almaya karar vermişti ama bizim vermeye niyetimiz yoktu. Seferberlik ilan ettik kendi hayatlarımızda. Bir yıl, iki yıl, üç yıl geçti derken dokuz yıla tamamladık dokuz ayı. Çabamız takdir gördü derken ilk uyarı geldi yukardan. O gün babamızı kaybettik, sömestr tatilinin haftasında, bir tsunami daha geldi üzerimize. Bu sefer mesaj netti: "Kimi istersem onu alırım." Boyun eğdik çaresiz.

Sular duruldu ve ilk sele kapılıp ta uzaklara savrulan demir askerler geldikleri gibi döndüler eli mahkûm. Bense hala akıntıya karşı direniyorum. Tutunduğum dala sımsıkı sarıldım, hala ayaklarım sel sularının içinde. Bir elimle gücüm yettiği kadar devrilen ağacın dallarından tutar-

ken, kıyıda eşim uzanıp bizi çıkarmaya çalışıyor, elleri yine sıcacık ve gözleri şefkat dolu ve yine bırakmıyor ellerimi. Diğer kolumda annem ve kızım, sımsıkı tutuyorum ikisini de. Akıntı hiç durmuyor ayaklarım yerden kesiliyor bazen. Çok uykum var, uyumak istiyorum. Ya uyuya kalırsam ya akıntıya kapılıp giderse sevdiklerim. Çok yoruldum, kollarımdaki güç gitgide azalıyor, birini bırakmak zorundayım. Tanrım yardım et ne olur! Anneme bakıyorum çok hasta, kendi hayatına bile tutunacak gücü yok. Sonra kızıma bakıyorum, gözleri ıslı ıslı. Hayır, Allah'ım, ikisini de bırakmam, güç ver bana!

-Beni bırak anne, ben gelir seni bulurum, yüzme biliyorum.

Ve ellerini bırakıyor boynumdan. Gözlemin önünde akıntıda kaybolup gidiyor. Dilerim sel suları onu bir dereye değil, engin denizlere ulaştırır, dilerim o da bizim ellerimizi hiç bırakmaz.

Nihayet fırtınalı günlerin ardından hayat normale döndü. Hiçbir şey eskisi gibi değil artık. Bu viran şehirde annem ve ben yalnızız şimdi. Elleri titriyor, yürümekte daha da zorlanıyor. Eskisi gibi değil hafızası da. Hayat yolunda yorulmuş yürümek istemiyor. Bense hala ellerini bırakmadım. "Haydi Anneeee !"

Yazın diyor Selim hocam, çok okuyun, zamanı iyi değerlendirin. Zaman nedir acaba? Kim belirler değerini ya da kıymetini? Kendi hayatlarımız için koşuştururken yaşadıklarımız mıdır bizi biz yapan, yoksa başka hayatlar için koşuştururken yaşadıklarımız mıdır zamanı ve anı değerli kılan.

İsmi ile müsemma ise insan, "Kendiliğinden yetişen çiçek, ot, çalı topluluğu, fundalık. O benim işte! Saksıda duran bir çiçek olmak istemezdim zaten, kula muhtaç olmak yakışmaz. Tanrı sulasın beni...

ÇAYDA YALNIZLIK

Pınar ALKIŞ

Gün batmak üzere..

Bir günü daha yükleniyorum ömrüme..

Sabah yataktan zor ayrılarak başladığım güne;

telaşlar, gerginlikler, yorgunluklar ekliyorum..

Tüm bunlardan sıyrılıp huzura erişmek için gün batımını izleyerek semaverde çay içmek gerek..

'Çay, yorgunluk alıp huzur verir;

Dert alıp derman verir.

Bundan olsa gerek çay sevmeyen insanlara şaşkınlığımız.

Çay sevmiyorsa insan, ya yorulmuyor ya da yorgunluğundan mutluluk duyuyor olmalı.'

İşte bu düşüncelerle gün batımını izleyebileceğim bir çay bahçesine gidiyorum.

Yanıma yaklaşan gencin sorusunu beklemeden belki de onu duymadan sadece semaverde çay istediğimi söylüyorum..

'Çay şekersiz içilmeli ki özünün tadı alınabilsin' diyorum bardağımı doldururken.. Daha ilk yudumda ruhum sakinleşiyor. Huzurun tadını çıkarmaya hazırlanırken bir ses duyuyorum..

"Sen, Ben'sin... İşte bu yüzdendir beni bu kadar sevmen."

Telaşlı gözlerle etrafıma bakıyorum. Bu sesi benden başka duyan var mı diye. Herkes kendi halinde... Ben şaşkınlığımdan kurtulamadan "Sen Ben'sin" diye yineleniyor ses. Bir yudum daha alıyorum çayımdan; ruhum sığmak istiyor bardaktan eksilen yudumun yerine.

Bir yudum ile ayrılıyorum bedenimden. Çay tarlasında buluyorum kendimi. Bir çiftçinin avuçlarında dualarla toprağa atılmayı bekleyen tomurcuk oluyorum. Varoluşumun ilk anı gibi. Toprağa atılmadan çiftçinin teri karışıyor bedene ve emek sarıyor her yanımı.

Toprak her şeyi sindirebilir. Bunu biliyorum ve beni yutkunmasını bekliyorum hayranlık duya-Dumanım tüterek, emek vererek.

rak.

Yutkunuyor toprak. Beni sindirmesi için kaç yağmur gerekli ise o kadar kez yıkıyorum yağmurda.

Toprak yutkunuyor, yok etmiyor, saklıyor vakti-ne kadar. Toprak kokuyor bedenim.

'Zamana sabrederek arınmak'; doğumdan önce geçirilmesi gereken süreç..

Vakit geliyor.

Bir sancısı var toprağın, çatlamakta.

Annemin doğum sancısı gibi emek kokulu.

Yeniden doğuşun, vererek çoğalışın sancısı bu.

Artık göveriyor başım; güneşe, yağmura kafa tutarak, gücünü topraktan alarak.

Şimdi ayrılma vakti büyütenden

Ve bir kadın ayırıyor beni topraktan elleri nasırlı.

Beni alabilmek için; yemeğini ocakta unutmuş olmalı, bebeğini kundakta.

İşte öylesine vermeli kendinden ki, toprağın verdiğini alabilsin.

Topraktan bana; benden kadına; kadından tekrar toprağa emek akıyor damla damla.

Emekle yoğruluyor bedenim, yağmurda yıkılıyor ve benliğim kadının avuçlarında terbiye ediliyor.

Her şey olması gerektiği gibi devamlılık halinde.

Var olma vakti şimdi, kendini bulma, özünü verme vakti.

Lezzet, özde gizli.

Öz, hamken pişmekte.

Ne kadar dem alsam o kadar lezzetliyim.

Sabırla pişiyor, piştikçe dem alıyorum ve buluyorum;

Özümü, huzurumu, benliğimi.

Sığıyorum, ince belli bardağa.

Ve yudum yudum yer buluyorum şimdi.

Gün batımını izleyen yorgun bedenimde.

CESARET

İbrahim SAVAR

Bir gazete haberi, ardından hatırlanan kısacık bir an ve yarım asır öncesinden küçük bir çocuk, emekli öğretmen Sadi Bey'in arta kalan günlerini başka bir yöne çevirdi. Birden her şey değişti. Evden çıkması, duruşundaki diklik, gideceği yeri bilen adımlar, kıyafetindeki özen komşuların dikkatini çeker oldu. "Hayat devam ediyor" diyerek kestirip atsalar da bu ani dönüş herkesin dilinde hâlâ. Merakla bir ipucu yakalamaya, akla yatkın bir yoruma ulaşmaya çabalıyorlar. Sadi Bey'se suskun; nezaketle gördüklerini selamlayıp geçiyor. Gün boyu dışarıda ne yaptığından, nereye gidip, nereden döndüğünden Bakkal Osman'ın bile haberi yok. Mahalleli kadar o da şaşkın.

Sadi Bey artık sabahları yedide dışarı çıkıyor. Cenge gider gibi tam tek mil ayrılıyor evden. İtiş kakış arasında kalır da, düşer kaybolur diye cüzdanını almıyor. Pantolon cebine biraz kâğıt para koyuyor. (Cepte bozuk para taşımanın ayıp olduğunu gençken bir romanda okumuştı). Başına bir iş gelirse kim olduğu anlaşılabilecek sayıda belgeyi ceplerine paylaşıyor: Otobüs pasosu, eskiden kalma bir personel kimliği, dernek giriş kartı; her biri ayrı cebe. Anahtarlar: Üstündeki halkaya geçirilmiş plastiğin içinde ev adresi yazılı. Evi kolay bulsunlar istiyor. O günden önce düşürürse hırsızlarla uğraşmaktan korkuyor bir yandan. Cep telefonu: Herkesin numarası adı ve soyadıyla kayıtlı. Polis, soyadı tutanları tek tek arar, diyor. Çoğu uzak akraba, biri başka bir şehirde yaşayan kardeş. Epeydir görüşmüyorlar. Muziplik olsun, arayıp bulsunlar hangisi olduğunu, diyor. "Telaşla gelip beni gömsün. O kadarlık hakkım vardır elbet. Aynı memeden emdik, aynı çanaktan kaşıkladık onca yıl. Önce canı sıkılır bu vakitsiz zahmete ya, evi hatırlayınca sevinir" diye geçiriyor içinden. Verdiği karardan içini kaplayan huzurun yüzüne de yansıdığını biliyor. Başı dik, alnı ak, tazelenmiş bir inançla ayrılıyor her sabah evden.

Yaşamındaki bu değişiklik ayırt edilmeyecek cinsten değildi. Eşi Nermin Hanım'ın üç yıl önceki ölümü onu her şeye küstürmüştü, dünyayı kalın bir matem bulutunun ardından izler olmuştı. Çocukları yoktu. Yakın çevresinin onu hayata bağ-

lama çabalarını önce kibarca, sonra kabalıkla reddedince evinde mutlak bir yalnızlığa gömülmüştü. Ayda bir emekli maaşını çekip, faturalarını yatırmak, mahalle esnafının borçlarını ödemek ve Nermin Hanım'ın mezarını ziyaret etmek için çıkardı evden. Şehirle ve insanlarla ilişkisi bundan ibaretti. Bakkal Osman her gün eve uğrayıp, kendi dükkânından olsun olmasın, bütün ihtiyaçlarını öğrenir, alınacakları alır, eve bırakırdı. Sadi Bey, başka bir yol bulamadığından, beden makinesini işletecek kadar yaşamayı, sessizlik içinde eşine kavuşacağı günü beklemeyi öğrenmişti.

Bu düzeni kurmak kolay olmamıştı şüphesiz. Yaşanmışlıklar, eşya, odalar... Evin her detayında Nermin Hanım'ı gördü bir zaman. Bakışının, dokunuşunun izini sürdü. Gün gün eskileri hatırladı. Konuşmalar, gülüşler, kokular... Aklımı kaybediyorum zannetti. Dönüp dönüp "neden" diye sordu. İsyan etti. İntihar biçimlerini tarttı günlerce. Silah-tan oldum olası hazzetmezdi. Bıçakla da olmaz, horoz kesmişliğim bile yok, dedi. Gazı açmayı düşündü. Caydı sonra: Yangın çıkarsa, daha zehirlemeden yanarsam, diye korktu. Yemeyi içmeyi bıraktı bir zaman. Kuvvetten düştü. Yetmişlik vücudu taşıyamayınca bu yükü, ondan da vazgeçti. Her seferinde bir bahaneyle uzaklaştı ölüm fikrinden. Zaten araya epeyce zaman girmiş ve evin duvarlarıyla çevrili de olsa, hayat suyu akacak yolunu bulmuştu. Yirmi dört saatler, yeni işler, yeni alışkanlıklarla dolmuş, geçip gidiyordu. Bu kadar daha yaşayacak halim yok ya, demeye, sabırla kavuşma gününü beklemeye başladı.

Yaşama karşı verdiği tek tepki, ilaçlarını artık almamak ve her ne sebeple olursa olsun bir daha doktora gitmemekti. İki yıla yakın bir süreyi hastanelerde geçirmişlerdi. Her denileni yaptığı halde Nermin Hanım'ın kansere yenilmiş olması ona bu kayıtsızlık hakkını veriyordu. Tedaviler, uzun tetkikler, yatışlar, taburcu oluşlar, reçeteler, kürler... Eve her seferinde biraz daha yıkık dönerdi kadıncağız. İçindeki derdin onmayacağını biliyordu. Fakat yine de eşinin çabasına ses etmiyor, son mecaliyle çaresizce peşinde sürükleniyordu. Bir hastane dönüşü, "keşke bir çocuğumuz olsaydı"

dedi. Sadi Bey boş bulunup, sadece eşini onaylamış olmak için “keşke” dedi. İmayı anladığında düzeltmenin bir yoluna bakındı. Bulamayınca “çay koyayım” diyerek boğazına düğümlenen ağıtı çözmek için mutfığa koştu.

Onu yeniden hayata bağlayan o kızı hatırlayıyorsa iki hafta öncesine denk geliyor. Kahvaltı yaparken bir yandan da masanın diğer yarısına serdiği gazeteyi okumak yeni alışkanlıklarındandı. Konuşma ihtiyacını köreltiyor, atlamadan neredeyse bütün gazeteyi hatmediyordu. Okuyup geçtiği haberi akşam televizyonda da izleyince kendini yeni bir başlangıcın kıyısında buldu.

Haberde orta yaşı geçkin bir adam, eşini türlü hakaretlerle, sürükleyerek götürüyordu. Sokak ortasında ve gündüz gözüne... Şehrin kalabalık bir saati olmasına rağmen adamın kimseden utanması yok. Zaten ona “necisin?” diyen de yok. Olayı kayda alan vatandaştan bile ses çıkmıyor. Öyle ya! Onun derdi kadın değil. Adam karısını oracıkta öldürürse görüntüler birkaç misli para edecek. Neyse ki böyle bir şey olmuyor. Sadi Bey tam “insanlık ölmüş” belirlemesini yapacakken, insanlığın can çekişen, iniltisi duyuluyor. “Ne yapıyorsunuz siz? Çok ayıp!” diyor yoldan geçen bir kadın. Çekinerek, çatlayan bir sesle... Adam afalliyor. Şimdiye dek hiçbir kadından böylesi bir tepki görmediği anlaşıyor. Söyleyecek sözü de yok. Homurdanarak görüntüden çıkıyor.

O günden beri Sadi Bey’in zihni bu kadınla meşgul. Aferin, diyor. Dünyayı kadınlar ve çocuklar kurtaracak! Tam bir kahraman. Başka memlekette olsa madalya takarlar, bir parka adını verirler, diyor. “Kahraman! Sesi çatlasa da, konuşurken ödü patlasa da bir kahraman! Belki de en çok, korktuğu halde isyan ettiği için kahraman. Kısırılmış bir farenin, kedilerin üstüne atılışındaki cesaret var bu kadında. Sokaklarda bu insanlardan çoğalmalı. Meydan boş kaldıkça eli sopalı, zayıfı, güçsüzü ezen bu soğan erkekleri dikleşiyor. Kanundan, karakoldan, mahpushaneden evvel cemiyet mani olmalı bu suç. Çünkü ceza, zalim için uzak bir ‘ihtimal’ o an. Ama üstüne dikili, ayıplayan bir çift göz, kaldırdığı elini havada yakalayan bir bilek, masuma el uzatacakken önüne geçen bir beden ise ‘hakikat’. Hakikat, elbet ihtimalden kuvvetli olacaktır. Hakikat! Geçen ay sokak ortasında bıçaklanan kadını kurtarabilirdi yoldan geçen biri. Bütün ailesini kurşuna dizen babaya engel olabilirdi bir komşu. Dikkatli, uyanık bir bakış, bir çocuğun yıkımını görebilir, vakit varken ortaya dökülebilir sapkı-

nın alçalışını. Başka çocukları da kurtarabilir aynı çukura yuvarlanmaktan. Bu kadar güçlü işte hakikat. Hakikat!”

Bu düşünceler arasında, yaşlı belleğinin derinliklerinden “O” çıktı. Neredeyse elli yıl öncesinden kısacık bir an. Üzerinde durulmamış, anlamı kavranmamış, önemi ancak bu gün anlaşılan bir şahitlik.

Hemen eski fotoğrafları karıştırdı. Fotoğrafın az, insan yüzünün kıymetli olduğu zamanlar. Ancak birkaç tane var o okuldan. Nihayet birinde, kalabalık bir bayram fotoğrafında, yalnızca ‘kafa’ olarak bulabildi “Yıldız’ı”.

Henüz yirmilerinin başında, uzak bir doğu ilinin daha da uzak bir köyünde tek başına öğretmen. Sobada tıkırdayan çaydan bir bardak doldurup, camdan, çocuklara bakıyordu. Patlak topun peşinde, taşlık bahçede, sanki yumuşak bir çayırdaymışçasına koşuyorlardı. Ne futbola, ne voleybola ne de topla oynanan başka bir oyuna benzemeyen, belki bunların hepsinden daha keyifli bir oyundu oynadıkları.

Yalnızca Yıldız yoktu aralarında. O hep ayrı dururdu. İstemezlerdi çocuklar onu. Kaç kez anlattı çocuklara bu yaptıklarının yanlışlığını. Kimi zaman kızdı da. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Ardını döner dönmez uzaklaştırıyorlardı çocuklar onu. Yıldız da vazgeçmiş görünüyordu. Kendiliğinden çekiliyordu bir yana. Nedenini bulmaya çok uğraştı. Ne farkı vardı Yıldız’ın öbürlerinden? Çok mu huysuzdu? Çok mu kavgacıydı? Bir gün okul çıkışı yaşlıca bir adamın elinden tutup onu eve doğru sürüklediğini gördü. Dedesi sandı. Çocuklara sordu. Babası, dediler. İnanamadı. Kulakları ve burnu kocaman, çatık kaşlı, geniş omuzlu bir adamdı. Dikkatli bakınca Yıldız’ın yüzünde adamdan izler buldu. Sırtık gülümsemesi de olmasa adamın küçük bir örneği olurdu. Anladı o an. Korkuyorlardı çocuklar. Yüzünün gölgesi çocukluğunu elinden alıyordu.

Bahçedeki oyuna tek kabul edilmeyen Yıldız değildi. Bir de okula o yıl gelen ufacık bir kız vardı: Gezgini bir çobanın kızı. Okuldan sonra babasına ekmek götürürdü. Çocuklar her fırsatta yüzüne vururdu yabancılığını. Ama o, Yıldız gibi kenara çekilmiyor, ısrarla öbürlerinin peşinde, sevinçten pay koparmaya uğraşıyordu. Birden top kalabalığın arasından kopup küçük kızın ayakları dibine yuvarlandı. Gülümseyerek eğilip aldı. Topun onun da eline değmesine memnun, kalabalığa doğru yürüyüp topu uzattı. Oyuna katılmayı hak ettim,

diyordu sanki. Fakat irice bir oğlan hışımına konu alıp kızı itti. Sırt üstü yere uzandı küçük kız. Artık bu kadarı da fazla, o kadar söyledim ayrımcılığın kötü olduğunu, deyip bahçeye çıkacakken birden Yıldız'ı fark etti. Yıldız, kendinden beklenmeyecek bir tez canlılıkla iri oğlanın karşısına dikildi. Eli belinde, yiğitçe, kıza yapılanın hesabını sordu. Sırtı dönük olduğundan ne söylediğini, ne yaptığını göremedi. Ama oğlan derhal kızı yerden kaldırıp topu ona bırakmak zorunda kaldı. Yıldız'sa kendinden emin, ağacın altına çekildi yeniden.

O pencerede yudumladığı çay daha yeni genzini yakmış gibi sıçradı fotoğrafa bakarken. Bahçede gördüklerini başka bir yönden bakınca çözebilmişti nihayet. O gün Yıldız'ın oyuna kabul edilmediği halde, küçük kız için ortaya atılıp iri oğlanla mücadele ettiğini sanmıştı. Takdir de etmişti. Bugünden bakınca Yıldız'ın oyuna kabul edilmeyişinin bir yanılsama olduğunu anladı. Öyle ya, kolayca dışladıkları bir kızın neyinden çekinip de küçüğü oyuna alsınlar. Yıldız, o ağacın altında muhakkak ki kendi öyle istediği için oturuyordu. Oynamamak, kıyıda kalmak kendi seçimi idi. 'Bir bakıma Sadi Bey gibi'. Nedenini artık öğrenmek imkânsız fakat bunu isteyen kendiydi. Ağaç altındaki inzivasından çıkıp bir başkası için rahatını bozarken yaptığı ise bir kahramanlık örneğiydi. 'Bir bakıma haberdeki kadın gibi'. Belki daha da büyük. Çünkü kendi için istemediğini istiyordu kalabalıktan. Hem de kendinden bile vazgeçmişken.

O akşam bir karara vardı Sadi Bey. Artık eve kapanmayacaktı. Sokaklara çıkacak, insanlar arasında gezecek, onların yüzlerine bakacak, içlerini okuyacaktı. Arta kalan günlerine anlam yükleyebilmek ve onu yaşama bağlayan hiçbir şey kalmadığı şu anda, önünde uzun bir hayat olanlara yardım etmek için yapacaktı bunu. Hem bozulan düzende, insanların bunca kabalaşmasında, hoyratlıkta kendi payı da vardı. İşini eksik yapmıştı belki de. Bir tek kişinin elinden ne gelir, dememeliydi. Hakiki bir insan, kimi şeyleri değiştirebilirdi! Sabırla sokaklarda dolaşacak, selamlaşacak, kuyrukta, otobüste yer verecek, parkta çocukların başını okşayacak, 'affedersiniz' diyecek, rica ede-

cekti. Hepsinden önemlisi şansı yaver gider de bir zalimliğe, kötülüğe rast gelirse sokakta, hiç düşünmeden ortaya atacaktı kendini. Kahraman olmak için değil. Olur da önleyebilirse ne iyi; kaç kişiye faydası dokunsa kârdır. Olmazsa! O zaman da ben kurtulurum, diyor. Ucunda Neriman Hanım'a kavuşmak var ne de olsa.

Gülücük

Sadece gözlerini bırak bana,
Bir kaptanın baktıkça uzayan,
Denizler misali gözlerini.
Bir de sadece selamlamak için çalınan,
Sakin bir şehrin,
Araba kornaları misali sesini

Hasta

Hastalık,
Öyle tutkulu ki,
Kolay vazgeçmiyor benden.
Sen,
Daha yeni gelmiştin,
Bulaştın artık.
İlaç kullanmayacağım,
Yeter ki,
Çıkma bu bedenden.

Kurtuluş ÇELEBİ

A•KALEMLER

Şiir Vakti Dergisinin aylık ekidir.

Y.Adına Sahibi: Sevilay Tunçbilek

G.Y.Yönetmeni: Selim Tunçbilek

Y.İşleri MÜD.: Mehmet Tunçbilek

S.Medyâ: Ebru Bulkurcu

Mizampaj: Canan Coşar

Yazı Kurulu

Mustafa Yılmaz - Fatma Dağlı

Melis Uğurlu - Melike Çelik

Z. Meral Konşuk İvecan

G. Ebru Bulkurcu - Zehra Akkaya

Düzeltilen:

Zehra Meral Konşuk İvecan

akalemlerdersisi@gmail.com

Abone: www.akalemler.com

satış: www.kitap-evi.com

Baskı : Geçit Ofset Matbaacılık

Abone Bedeli: 60TL. Kurum:100TL

Posta Çeki Hesap No: 05640490

